

Omnium autem perturbationum fontem esse dicunt intemperantiam: quae est a tota mente et a recta ratione defectio, sic aversa a praescriptione rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant. Quemadmodum igitur temperantia sedat appetitiones, et efficit, ut eae rectae rationi pareant, conservatque considerata judicia mentis: sic huic inimica intemperantia, omnem animi statum inflamat, conturbat, incitat. Itaque et aegritudines, et metus, et reliquae perturbationes omnes gignuntur ex ea.

Fin. IV. 4. — Quid ab antiquis ex eo genere, quod ad disserendum valet, praetermissum est? qui et definierunt plurima, et definiendi artes reliquerunt; quodque est definitioni adjunctum, ut res in partes dividatur, id et fit ab illis, et quemadmodum fieri oporteat, traditur.

Fin II. 9. — Vitiosum est in dividendo, partem in genere numerare.

Top. VII. Partitionum et divisionum genus quale esset, ostendimus, sed quid inter se differant, planius dicendum est. In partitione quasi membra sunt: ut corporis, caput, humeri, manus, latera, crura, pedes, et cetera. In divisione, formae sunt, quas Graeci ἰδέας vocant; nostri, si qui haec forte tractant, *species* appellant; non pessime id quidem, sed inutiliter ad mutandos casus in dicendo. Nolim enim, ne si Latine quidem dici possit, *specierum*, et *speciebus* dicere, et saepe his casibus utendum est; at formis et formarum velim. Quum autem utroque verbo idem significetur, commoditatem in dicendo non arbitror negligendam. Genus et formam definiunt hoc modo: *Genus* est notio ad plures differentias pertinens. *Forma* est notio, cujus defferentia ad caput generis, et quasi fontem referri potest. Notionem appello, quam Graeci tum εἴδησιν, tum πρόκλησιν dicunt. Ea est insita et praeconcepta cujusque rei cognitio, enodationis indigens. Formae igitur sunt hae, in quas genus, sine ullius praetermissione, dividitur: ut si quis jus in legem,